

Arrest

nr. 72 882 van 9 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. Y. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 06/12/1985 te Novy Atagi geboren. Tijdens de oorlog raakte u in de jaren '90 gewond door een explosie. Hierdoor kreeg u een zenuwverlamming. In 2003 werd u door Russische militairen opgepakt omdat ze dachten dat u wapens bezat. U werd een week vastgehouden en uiteindelijk vrijgelaten nadat bleek dat de wapens zich bij uw buur bevonden. U kreeg nadien nog enkele bezoeken van Russische militairen maar deze stopten in 2004 of 2005. In september of oktober 2010 kwam een leeftijdsgenoot bij u thuis om water vragen. Hij vroeg ook om de telefoon te gebruiken om zijn moeder op te bellen. Nadien vertrok hij. Een beetje later werd u door zijn moeder opgebeld die u vroeg om haar te contacteren indien hij nogmaals zou komen. In de namiddag kwam de moeder samen met de politie naar uw dorp. Op

straat werd u door de politie aangesproken met de vraag of u de desbetreffende persoon kende waarop u negatief antwoordde. Tegen de avond kwam dezelfde persoon nogmaals. Hierop belde u zijn moeder waarna zijn ouders hem kwamen halen. Een tijdje later werd u door de politie opgeroepen. U vreesde een aanhouding en besloot het land te verlaten. Op 18/04/2011 ging u per trein naar Moskou. Van daaruit bracht een bus u naar Oekraïne waarna u per taxi naar België doorreisde. U kwam er op 21/04/2011 aan en diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielmotieven te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en uw studentenkaart.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vermeld dat uw problemen betreffende uw aanhouding in 2003 en de bezoeken van de Russische militairen die tot 2004 of 2005 duurden niet de redenen betreffen waarom u Rusland verliet. Bovendien stelde u dat deze problemen in 2004 of 2005 stopten en dat de beschuldiging betreffende het wapenbezit een vergissing was daar de wapens bij uw buur werden gevonden (CGVS p.5-6). Bijgevolg is er geen indicatie dat u omwille van die feiten een ernstige vervolgingsvrees zou koesteren. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs van deze zaken neerlegt. U stelde wel een angst te hebben om een tweede maal gearresteerd te worden naar aanleiding van het bezoek van een vermeende rebel in 2010.

U kon het echter niet aannemelijk maken dat u omwille van dit bezoek een verhoogd risico op vervolging vanwege de autoriteiten zou lopen.

Er werden immers talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden vastgesteld die aan de kern van uw asielrelaas raken.

Zo stelde u dat u nooit door de politie werd opgeroepen. Later in het gehoor stelde u dan weer dat u wel door de politie werd opgeroepen maar dat u niet geweest was (CGVS p.6, 9). Toen u met uw verklaring werd geconfronteerd bracht u geheugenproblemen aan (CGVS p.10). Daar u totaal verschillende verklaringen over een relatief simpel feit aflegt is dergelijke uitleg niet afdoende. Hiermee samenhangend verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u een convocatie van de politie kreeg en dat u toen bij de politie bent langsgeweest (vragenlijst 3.5). Tijdens het CGVS asielgehoor verklaarde u echter dat u toen nooit naar de politie bent geweest. Toen u met uw verklaringen van voornoemde vragenlijst werd geconfronteerd weet u de manifeste tegenstrijdigheid aan een verkeerde vertaling aangezien u dit niet zou gezegd hebben (CGVS p.9, 10). Niettemin verklaarde u zich na voorlezing in het Russisch middels uw handtekening akkoord met de genoteerde verklaringen en gaf u aan het begin van het CGVS asielgehoor aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken probleemloos verliep (CGVS p.1). Een dergelijke mate van incoherentie en tegenstrijdigheid over de enige indicatie dat u nog door de autoriteiten zou worden vervolgd ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien werd een onaannemelijke mate van vaagheid en desinteresse bij u vastgesteld wat het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder bevestigt. Zo hebt u er geen enkel idee van of u momenteel door de autoriteiten wordt gezocht noch of u van iets wordt beschuldigd. U kunt zelfs niet concreet zeggen waarom de politie u zou oppakken (CGVS p.11, 6). De enige indicatie die u hebt die aangeeft dat u door de autoriteiten wordt gevisieerd is de convocatie die voor u toekwam (CGVS p.10, 11, 8). Naast het feit dat u tegenstrijdig was betreffende het feit of u door de politie zou zijn opgeroepen kon u niet zeggen wanneer deze convocatie toekwam noch in welke hoedanigheid u opgeroepen werd. Betreffende het motief van de convocatie stelde u enkel dat 'het om die persoon

(de persoon die u om water vroeg) gaat' zonder dit evenwel te kunnen concretiseren. U weet überhaupt zelfs niet waar die convocatie zich bevindt (CGVS p.10, 11). Het feit dat u geen enkele inspanning heeft gedaan om meer te weten te komen over het motief van uw oproeping is weinig aannemelijk (CGVS p.10). (Zo hebt u nog uw familie ooit bij de politie geïnformeerd naar het motief van die convocatie (CGVS p.10).)

Voorts kon u slechts zeer beperkte informatie geven over de persoon die de aanleiding van uw vervolgingsproblemen in 2010 en uw vertrek betrof. U stelde dat hij R. (...) of K. (...) heette en 'uit de bergen kwam'. Wat zijn familienaam was kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.8). Of hij sindsdien opgepakt werd kon u evenmin zeggen. Kortom, sinds zijn ouders hem kwamen ophalen hebt u geen enkel nieuws meer over hem gehoord en weet 'helemaal niet' wat er met hem gebeurd is (CGVS p. 8, 11). Niettemin kon verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben gedaan om te weten te komen wat er met die persoon gebeurd is – u vreesde omwille van hem te worden opgepakt. U had immers de contactgegevens van zijn ouders aangezien u de moeder die bewuste dag nog had opgebeld. Desondanks hebt u nog iemand van uw familie enige inspanning gedaan om hen te contacteren om zo meer informatie over uw vervolgingsproblemen te verkrijgen (CGVS p.7-8, 11). In het licht van uw verregaande onwetendheid over uw vervolgingsproblemen is dergelijke nalatigheid weinig aannemelijk.

Naast uw onwetendheid en nalatigheid om zich beter te informeren kon u geen afdoende verklaring geven voor het feit dat u pas in april 2011 uw land verliet terwijl het bezoek en het bijhorende gesprek met de politie reeds van oktober 2010 dateert. In de tussenliggende periode is er niets gebeurd noch kreeg u enige indicatie, op de convocatie na - die u overigens niet in de tijd kon plaatsen -, dat u een verhoogd risico op vervolging liep (CGVS p.7, 8, 12). Toen u gevraagd werd waarom u nog zolang in uw land van herkomst verbleef stelde u dat u niet van plan was om het land te verlaten en dat u hiertoe geen reden had (CGVS p.6).

Verder legt u geen enkel document neer ter staving van uw asielmotieven. Niettemin kan er van worden uitgegaan dat u hiertoe de mogelijkheden had. U stelde immers dat er een convocatie voor was toegekomen (CGVS p.10). Bovenop het feit dat u nagenoeg geen informatie betreffende dit document kon geven (zie voorgaande) verzuimt u dit bewijsstuk neer te leggen. Een dergelijk gebrek aan enig bewijsstuk om uw vervolgingsvrees te staven is een verdere bevestiging van de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw reisweg af. U stelde dat u met een taxi van Oekraïne naar België reisde. U wist niet langs welk land u de Europese Unie binnenreisde en stelde dat u geen afspraken met de taxichauffeur had gemaakt aangaande eventuele grenscontroles. U stelde enkel dat uw neef de taxichauffeur betaald had. Voorts stelde u op dit traject geen enkele grenscontrole te zijn gepasseerd (CGVS p.3-4). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vastellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Bevestiging van dit laatste wordt gevonden in de vaststelling dat uw verklaringen betreffende de afgifte van een internationaal paspoort niet overeenkomen met de informatie die hieromtrent in uw binnenlands paspoort vervat zit. U verklaarde immers dat er nooit een internationaal paspoort voor u werd afgeleverd noch dat u in 2010 er één zou hebben aangevraagd. Uit uw binnenlands paspoort blijkt evenwel dat er op 15/06/2010 een internationaal paspoort voor u werd afgeleverd. Toen u hiermee geconfronteerd werd stelde u enkel dat u zich dit niet herinnerde (CGVS p.11). Deze poging tot verklaring kan niet worden weerhouden en wel gezien het belang van dergelijk document.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten, uw documenten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties op een enigszins coherente wijze verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Betreffende de door u verklaarde geheugenproblemen kan worden opgemerkt dat het afleggen van volledig tegenstrijdige en verschillende verklaringen, uw gebrek aan interesse in de vervolgingsproblemen dat resulteert in een verregaande onwetendheid, een gebrek om uw asielrelaas materieel te staven en een volledig bedrieglijke reisroute niet toegeschreven kunnen worden

aan geheugenproblemen maar dat deze een manifeste bedrieglijkheid in uw verklaringen indiceren. Tenslotte kan hieromtrent nog worden opgemerkt dat u de door u verklaarde geheugenproblemen op geen enkele wijze attesteert ondanks het feit dat u hiertoe tot 24/10/2011 de tijd kreeg terwijl u reeds op 17/10/2011 een afspraak bij de dokter had (dd gehoor 03/10/2011, CGVS p.13, afschrift telefoon).

Betreffende uw medische problemen kan opmerkt worden dat dokters in Tsjetsjenië u doorverwezen naar Moskou waar u een behandeling kreeg. Ondanks het feit dat u vele dokters bezocht is er u nooit een behandeling geweigerd. U wreef sommigen van hen evenwel een gebrek aan competentie aan maar kon geen redenen zeggen waarom u een minder goede behandeling dan andere Russische burgers zou krijgen (CGVS p.12-13). Bijgevolg is er geen enkele reden om aan te winnen dat u omwille van discriminatoire redenen op een minder goede medische behandeling in uw land van herkomst kan rekenen. Aan de hand van deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de door u opgeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort en uw studentenkaart bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht door te stellen dat verwerende partij ten onrechte het voorgehouden asielrelaas in twijfel trekt en door opnieuw de nadruk te leggen op zijn vrees in Tsjetsjenië te zullen worden gearresteerd door de politie omdat hij werd bezocht door een vermeende rebel. Betreffende de toepassing van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) betoogt verzoekende partij dat er in Tsjetsjenië nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld en dat het gericht karakter van de mensenrechtenschendingen de realiteit van het risico niet wegneemt.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2. Waar verzoekende partij op uiterst summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Ook het zich louter niet akkoord verklaren met het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas betreft geen weerlegging *in concreto* van de uitgebreide motieven die de beslissing van verwerende partij onderbouwen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste moeite onderneemt ook maar één motief dat leidt tot het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas te weerleggen waardoor desbetreffende motivering derhalve onverminderd overeind blijft.

De vastgestelde onwetendheden, vaagheden, tegenstrijdigheden en flagrante desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.3. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich desbetreffend te stellen dat er in Tsjetsjenië nog steeds een verspreid risico is op willekeurig geweld en dat gericht karakter van de mensenrechtenschendingen de realiteit van het risico niet wegneemt, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 17, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en

federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen niet weerlegd.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het al dan niet gericht karakter van de mensenrechtenschendingen de realiteit van het risico niet wegneemt stelt de Raad vast dat verzoekende partij met dit betoog het door verwerende partij aangetoonde "gericht" karakter van de gevechtshandelingen niet weerlegt en er bijaldien geen sprake kan zijn van "willekeur". Voor de toepassing van artikel 48, § 2, c van de vreemdelingenwet is de willekeur van het geweld wel degelijk vereist waaraan het gericht karakter van de gevechtshandelingen in Tsjetsjenië niet beantwoordt. Verder kan het reëel zijn van het risico enkel worden aanvaard in hoofde van deze personen die het doelwit vormen van deze gerichte acties en dus geen slachtoffer zijn van "willekeurig" geweld. Verzoekende partij toont met voormeld betoog niet aan als burger een "reëel" risico op ernstige schade te lopen als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT